

КОБО АБЕ ПРАТЕНИК

Превод от руски: А. Кайракова, 1969

chitanka.info

Дзюмпей Нара вече доста време чакаше в професорската стая да го повикат и да му дадат думата. Миришеше на лошо — може би миризмата идваше от тоалетната. Той седеше изправен в креслото, доколкото му позволяваха продънените пружини и се стараеше да диша равномерно, спокойно. Самата му поза говореше за онази съвременна практичност, която не позволява да се губи времето напразно — сега той се опитваше поне да си почине. Обаче, дълбоко в душата си той не беше спокоен, както изглеждаше от страни.

А истината бе, че този ден съвсем ме му вървеше. Филмът, след който му предстоеше да изнесе лекцията си, започна с двадесет минути закъснение (лентата не била в ред...), а на всичко отгоре, по средата на сеанса се развали и кинопрожекционният апарат, така че пропаднаха още двадесет и пет минути. В крайна сметка беше загубен три четвърти час. Ясно е, че не е трябвало да насрочват лекцията след филма... Културната организация, която го беше поканила, още в самото начало му направи впечатление на някаква любителска организация, без много голям авторитет, пък и самото ѝ наименование — „Надежда“ — достатъчно говори за това. Ето защо, веднага след като организаторите се обърнаха с молба към него да изнесе лекцията, Дзюмпей Нара, като разсъди, че това ще им послужи за урок и че едновременно така ще продемонстрира сериозното си отношение към своята обществена мисия, веднага им съобщи сумата, която му се полага за четенето на лекцията. Докато те се опитваха да отместят въпроса, без да им даде да се опомнят той нанесе втория удар, осведомявайки се за мнението им — кое е по-важно — лекцията или филмът? И тъй като отговорът гласеше, че естествено лекцията е много по-важна, той съвсем авторитетно ги посъветва да се измени дневният ред на вечерта и главното, т.е. лекцията, да остане накрая. Защото така се провеждат всички порядъчни лекции — започва се с лека, забавна част на програмата... Възможно е друг лектор да не придава значение на подобни дреболии, но за да се постигне успех, трябва, макар и в общи линии, по-отрано да се уговори всичко... После Дзюмпей Нара се интересува от бъдещата аудитория. Оказа се, че в залата ще бъдат преди всичко студенти. Тогава той предложи да снабди представителите на организацията с кратки сведения за лектора. „Каквото и да говорите, човек познава себе си много по-добре, отколкото другите го познават... Справката ще ви изпратя

предварително по пощата. Ако нещо не разберете, веднага ще ми позвъните по телефона... Не, не, няма защо да благодарите. Аз имам готови няколко варианта на такива справки, в зависимост от аудиторията“.

Обаче, ако щеш и да си образец на принципност, щом твоят партньор съвсем е лишен от нея, резултат все едно няма да има. Нима човек не е в правото си да очаква, че организаторите на вечерта сами ще заговорят за допълнителното възнаграждение на загубените 45 минути? Но опитат ли се те само да намекнат за пари, той ще им отговори, че това не е материален, а морален въпрос и естествено ще им откаже, така че двете страни ще се разделят коректно и без неприятни впечатления. А вместо това — какво става? — мълчат изплашени и объркани.

По всичко личи, че неприятностите няма да свършат само със загубеното време. Цялата тази бъркотия безусловно ще си покаже рогата, когато започнат да представят лектора. Дзюмпей Нара не обичаше студентите. Той беше убеден, че само с помощта на малка доза непринуден хумор е възможно да се спечелят симпатиите на подобен вид слушатели и затова се постара текстът на неговата справка да звучи по възможност остроумно. Например така: „Г-н Дзюмпей Нара, постоянен наблюдател на в-к С., наш виден деятел на културата, добре известен, в крайна сметка на седемдесет процента от студентите... (в процента не са включени членовете на спортните клубове).“

Вярно е, че навремето този вариант не бе приет така ласкаво, както да кажем онзи, който бе предназначен за женските организации и банковите служители, затова на Дзюмпей Нара се искаше да промени текста; но после премисли — защо да се подмазва на тези нахални студенти? В края на краищата той изпрати записката без да промени нито дума, като си позволи само началото, на специално оставеното празно място, да напише собственоръчно: „Тема на лекцията — «Перспективите на космическата ера...» Ние ви представяме и препоръчваме лектора Дзюмпей Нара, който със своите смели темпераментни изказвания по този въпрос привлече вниманието на пресата и изненада даже учените специалисти.“ Без съмнение, обаче, организаторите на вечерта така ще съумеят да поднесат текста, че аудиторията ще бъде съвсем разочарована. Отначало те заставят да

чакаш три четвърти час, а после свеждат до нула целия ефект от предстоящата лекция с един долнопробен научно-фантастичен филм — някаква евтина мултипликация... Публиката, естествено, вече достатъчно се е отегчила, а това значи че неговата лекция трябва да бъде колкото се може по-ясна и по-интересна... Но ако се съди по слабата организация на вечерта, не е трудно да се предвиди как ще стане представянето на лектора. Тези „сбъркани ръководители“ още докато са на трибуната ще успеят да изгонят най-ценната половина от публиката. Обръщайки се вече към полупразната зала, плахо, като че ли просят за нещо, те ще прочетат текста колкото е възможно по-сухо, и безизразно — да, нищо повече не може и да се очаква!... Ясно, точно така ще стане... „Седемдесет процента от студентите с изключение, разбира се, на членовете на спортните секции... Постоянен наблюдател на в-к С... Наш виден културен деятел... Неговите остри, темпераментни съждения...“ Напълно разстроен Дзюмпей Нара реши да използва свободното време, за да изясни на тези ръководители истинския и дълбок замисъл на своята записка. О, това бе наистина един изчерпателен коментар! Дзюмпей Нара проникна дълбоко в смисъла на текста, разясни подробностите, вложи във всяка дума цялата своя енергия и демоничен темперамент и то с такава бързина, с каквато някои домакини чистят орехи. Навярно поради това младите хора, в началото така гостоприемни и любезни, в края на краищата се разстроиха и започнаха тихичко по един по двама да се измъкват от залата, в резултат на което след около десет минути около него нямаше жива душа.

Така стана, че Дзюмпей Нара, който не обичаше да си губи времето напразно, се озова абсолютно сам и сега седеше в продъненото кресло и се мъчеше да диша колкото е възможно по-спокойно, както правеше това преди да заспи.

Стори му се, че това чакане се проточи много дълго, но като погледна часовника си разбра, че са минали само около пет минути. Ето, по коридора се чува стъпки, някой приближи и неуверено застана до вратата. За миг настъпи пълна тишина. Дзюмпей Нара започна малко да нервничи, но... дръжката бавно се завъртя и в стаята влезе човек. Той беше як, широкоплещест мъж на около тридесет години, в обикновен костюм от магазините за готово облекло.

Непознатият затвори зад себе си вратата, приближи се и се поклони подчертано вежливо. После някак си прекалено любезно каза:

— Моля да ме извините... Бихте ли ми отделили една минутка?

Едва сега Дзюмпей Нара съобрази, че пред него не е студент, не е някой от разпоредителите на вечерта, а един от онези безцеремонни слушатели, които винаги се срещат на подобни вечери, и след това се натрапват за „лична беседа“. Ето защо той решително отказа:

— Не, не мога. Обмислям предстоящото си излизане.

Непознатият виновно наведе глава.

— Извинете... — проговори той, като целият някак се сви и смутено започна да върти палеца на лявата си ръка в дланта на дясната. — Аз се надявах, че днес ми се е паднал рядко щастлив случай... Много пъти търсих начин да се представя на сенсей, но все не се решавах досега... Най-малко очаквах, че сенсей ще се съгласи да участва в такова жалко събрание. Като разбрах за Вашето съгласие, аз Ви видях в съвсем друга светлина и се убедих, че сенсей е много великодушен... О не, аз не искам да кажа, че досега Вие не сте проявявали достатъчно интерес към нашия проблем! Но... все пак малко се съмнявах: може би това е временен интерес — дан към всеобщото увлечение по космоса, което завладя умовете на хората след пуцането на изкуствените спътници.

— Какво говорите? Нищо не разбирам. Аз да се занимавам с Вашия проблем? Откъде накъде? Моля Ви, оставете ме намира!

— Извинете, за бога!... Нали космическите сензации явно намаляват, а въпреки това сенсей е намерил за уместно да почете със своето присъствие това бедно, даже ако мога да се изразя, лошо вонящо събрание — това именно ми даде надежда, че...

— Станахте досаден! Да дойда или да не дойда тук, това е лично моя работа, съгласен сте, нали?

— Моля да ме извините, аз съвсем не исках в този смисъл... Исках само да кажа, че Вие имате действително сериозен подход към нашия проблем...

— Млади човече — каза Дзюмпей Нара, задъхвайки се като в пристъп на астма, — не зная кой сте, но имайте пред вид: това е липса на всякакво приличие! Как можете по този начин да досаждате на лектора! Всички са платили билета и еднакво ще слушат лекцията. А

Вие се опитвате, така да се каже, сам да оберете каймака... А това, повярвайте ми, твърде много прилича на мошеничество.

На много хора бяха познати тези астматични хрипове на Дзюмпей Нара, които напомняха за ковашки мех; само един от тях беше достатъчен, щото окончателно и безвъзвратно да стресне събеседника му. Но посетителят не беше от тях.

— Вие сте съвсем прав — съгласи се той с най-смирен вид. — Аз трябваше най-напред да се представя. Изслушайте ме и ще разберете, че именно това е по-трудно от всичко друго... Не зная дали бихте могли добре да разберете кой съм, ако Ви кажа това изведнъж без да Ви подготвя... Работата е в това, че... Не, страхувам се, трудно ще Ви бъде да повярвате... Да се иска това даже от учен като сенсей е много, твърде много. Когато се опитвах да обяснявам, никой нищо не разбираше. Съвсем се бях отчаял... И ето, срещнах Вас, а като имам пред вид как живо се интересувате от проблемите на космоса, реших, че си струва труда да Ви обясня колкото е възможно по-добре и по-подробно същността на работата. Тогава дано ме разберете... Не, какво говоря? Не дано, а трябва да ме разберете! Сенсей, във Вас ми е надеждата!...

Дзюмпей Нара хвърли крадешком тревожен поглед към вратата. Къде, по дяволите, пропаднаха тези хаймани-студенти? Няма как, влезе в капана. Този субект изглежда е много по-нахален, отколкото може да се предполага. Явен шизофреник, само че от кротките... В същност, лицето му е някак по-бледо, а и погледът му е странен. Шията му е по-дълга от нормалната, рамената му са приведени, с едър кокал, широкоплещест. Завършен шизоид — напълно отговаря на класификацията на Кречмер. Още в началото трябваше да се досетя и въобще да не влизам в разговор с него. Настъпи мълчание.

— Извинете ме... — по-тихо, но съвсем ясно каза непознатият. — Виждам Вашите съмнения... Сега ми е все едно — ще говоря направо. Работата е в това, че... аз съм марсианец.

Зашеметен и изумен Дзюмпей Нара се втренчи в младия човек. Той изпитваше странно усещане, като че ли тялото му изведнъж се разполови; едната половина я надуваше на смях, но по втората го полазиха студени тръпки. Изглеждаше много смешно, че този човек, макар и не съвсем нормален, с вид на обикновен японец, твърди, че е марсианец. В същото време му беше крайно неприятно и обидно, че

този смешен субект има пред вид за нещо именно него. Но като се сети за онези безделници-студенти, които все пак могат да се върнат, Дзюмпей Нара мигновено съобрази, че в даденото положение най-благоразумно ще бъде да си стои на мястото и да мълчи. Но той не можа да заглуши изблика на онова своеобразно любопитство, по-точно казано, някакъв глупав войнствен дух, така характерен за литераторите.

Забил поглед в пространството Дзюмпей Нара сви вежди, а това при него означаваше крайна степен на презрение.

— Марсианец? Вие се смятате за марсианец? Престанете да дрънкате глупости! — на един дъх каза той. — Науката окончателно доказва, че на Марс не съществуват такива високоорганизирани същества като Вас. Та нали Вие, какъвто и да сте, смятате, че принадлежите към раздела на високоорганизираните, нали така? Следователно, не можете да бъдете марсианец. Стари трикове! Времето на Уелс отдавна мина. На Марс е студено, няма вода, няма кислород, с една дума условията са такива, както на височина двадесет километра над морското равнище. А там, в най-добрия случай расте мъх или някаква друга плесен.

— Абсолютно вярно! Вие сте наистина отлично осведомен.

— Е, добре! Стига сте ме занасяли! Вие, както се вижда, не можете да разберете с кого имате работа.

— Да, да. Съвсем сте прав... От тази гледна точка аз, разбира се, не съм марсианец. Но в онзи смисъл, в който европейците веднъж напуснали Европа са станали после американци, аз съм марсианец.

— Ясно, ясно. Вие сте купили парцел от компанията за заселването на Марс. Но всички тези измислици от подобен род...

— Моля Ви, съвсем не е това! Всички тези компании са празна игра. За тези неща аз не се сърдя, но нашето правителство не може да ги приеме като глупави шеги. То не може да признае тези дружества и съюзи, така че те нямат никаква сила на действие, нали?

— Аха, ето още нещо. Значи, Вие, ни повече ни по-малко, представлявате марсианското правителство?

— Не точно така. Но като член на отряда, изпратен непосредствено по нареждане на правителството, аз имам пълномощия да установя връзка с жителите на Земята.

— Да, разбрах... С други думи, под Вашата егида се създава ново дружество по разработка на марсианските земи... Страхувам се обаче, че не сте попаднали на точния адрес.

— Вие грешите, сенсей, Вие превратно изтълкувахте моите думи... — в гласа на говорещия се доловиха тъжни нотки. — Аз действително съм марсианец. Нашият народ много отдавна, в дълбока древност се е преселил на Марс от друго небесно тяло и оттогава живее там.

— Стига сте дрънкали глупости! Вие сте обикновен японец.

— Работата е именно в това, сенсей. В това е и цялата трудност. — Непознатият промени позата си, подпря на масата тънките си пръсти и продължи: — Ние, марсианците дълго си блъскахме главата над този въпрос. Когато се убедихме, че посещението на Земята е възможно, решихме, че външното сходство много ще ни помогне при установяване на дружески връзки със земните жители. На нас ни се струваше всичко много леко и просто. Едва сега, преценявайки всичко добре, аз разбрах, че именно тази прилика стана фатално и непреодолимо препятствие. Разсъдете сам — ние дойдохме на Земята, но как да докажем, че наистина сме марсианци? Вие виждате, най-напред трябва да докажа, че не съм жител на Земята, а без да докажа това никой няма да ми повярва, че съм марсианец.

Дзюмпей Нара почувствува леко любопитство. Съвсем ясно е, че цялото това дърдорене е само една забавна измислица. Но защо да не я използва да напише една, две статии? Или пък за няколко интересни лекции?

— В същност думите Ви не са лишени от интерес. Но, ако Вие действително сте от Марс, длъжни сте да дадете някакви доказателства. Например, корабът с който сте дошли на Земята или някакви други, специфични предмети каквито няма тук...

— Да, така е. И за това не малко мислихме. Разбира се, у нас на Марс има толкова много неща, съвсем различни от тези на Земята. И пейзажът ни е различен, и дрехите ни са особени... А в същност най-оригиналното, това е корабът, който ни доведе тук. Тази негова оригиналност обаче, е само в наша вреда. Работата е в това, че нашият кораб не е нещо веществено, а е, така да се каже, своего рода движение, действие. По-точно, нещо като едно определено състояние на енергията... Не зная как по-добре да Ви обясня... Аз не съм учен и

се страхувам, че няма да мога достатъчно ясно да Ви опиша... Ето например ние можем да превръщаме всяко тяло в енергия. Това беше възможно още в епохата на примитивната техника. Но обратният процес — превръщането на енергията във вещество — това е задача наистина повече от трудна. В най-простите форми това вече сте усвоили и вие на Земята, но нали възстановяването на тела, които имат относително сложна структура, за вас все още е непознато? А у нас това беше постигнато доста отдавна. Ние наричаме тази наука „Физика на превръщането на телата“. Отначало въпросът беше решен само теоретически, а в последствие се изработи апаратура, която превръща всяко тяло в енергия и после отново го връща във веществения му вид, където и да се намира. Създаването на такива машини стана вече въпрос на техниката. Това изобретение може да се използва като страшно оръжие. Представете си, че вътре в което и да е тяло внезапно възпроизведат някое друго и ще Ви стане ясно всичко. Да допуснем, че решим да преместим един от нашите спътници — Деймос или Фобос — в центъра на Земното кълбо. Няма да минат и пет минути и Земята без съмнение ще се разпръсне на парчета... Но аз, разбира се, се шегувам. Никой няма намерение да прояви подобно безразсъдство.

— Е, добре. А после? — попита Дзюмпей Нара, не можейки да скрие любопитството си. „Психопат със съвременен маниер“ — мислено си каза той.

— На базата на тази нова техника започнаха бързо да се развиват средствата за съобщения и транспорт. Наистина отначало се пренасяха само неорганични тела, или по-точно, товари. Но скоро стана възможно по същия начин да се транспортират и органични тела. Преместването на органичните тела и на неорганичните товари става с някаква разлика във времето, която не е много голяма, но съществена. Ето защо и станциите трябва да се строят отделно. Цялата страна се покри с гъста мрежа от такива станции. Пътуването на най-далечните разстояния стана въпрос на секунди... На пътническите станции в дълги редици стоят кабинни, които много приличат на телефонните кабинни тук на Земята. Вие назовавате целта си, отивате в кабината, която са Ви показали, натискате един бутон и в следващия миг вече се намирате на желаното от Вас място. По-късно с развитието на науката стана известно, че по този начин може да се осъществи прехвърляне и на други небесни тела. Лошото е, че там няма станции за приемане и

затова трудно могат да се предотвратят нежелателните сблъсквания. Разбира се, положението на земната повърхност се изчислява предварително и затова не се страхуваме, че при кацането ще потънем до пояс в блато или, че ще се разбием в скали... Но ако в момента на приземяването през изчисленото място случайно мине, да кажем, куче? Нали става дума за сливането на ядрата, което е една мигновена реакция. А да се предвидят такива случайности е немислимо. Естествено ние сме взели всички възможни предохранителни мерки, като например изчислили сме кацането така, че да се спуснем в заграден училищен двор и то през нощта, но все пак едно такова пътешествие е свързано с огромен риск за живота ни. Когато аз се приземих и разбрах, че съм останал цял и невредим, повярвайте ми, даже ме изби пот от вълнение...

— Така, ясно... От всичко това се разбира, че да се продемонстрира корабът е абсолютно невъзможно. Ловко измислено! Е, а как ще се върнете — по същия начин ли?

— Разбира се. Всеки четиристотин дни от приземяването ми ще ме чакат на същото място, където съм кацнал.

— През четиристотин дни?

— Да. Като имаме пред вид разликата във въртенето на Земята и на Марс около своите оси и около Слънцето, излизат точно четиристотин дни.

— Но на Земята няма от вашите станции. Ще поискате да натиснете бутон, а бутон не ще има!

— Не е точно така. Наистина може да Ви се стори странно, но трябва да Ви кажа че ако органичните тела се изпращат от строго определен, предварително уточнен пункт, те могат да се транспортират и без станции. На нас ни се струва, че структурата на неорганичните тела е много по-проста и съответно манипулациите с тях, а в същност е точно обратното. За неорганичните тела не само че са необходими станции, но се случва даже при нормално транспортиране товарите да пристигнат с известно отклонение, което е право пропорционално на квадрата на разстоянието. Не съм запознат с подробностите, но мисля, че работата е в следното: органичните тела притежават своеобразна енергия, позволяваща им да попаднат точно в станцията, както да кажем един трамвай се плъзга по релсите...

— Значи, не сте могли да вземете със себе си никакви оригинални вещества от Марс?

— Съвършено вярно. Не искахме да рискуваме напразно. Това би увеличило опасността.

— Ясно — иронична усмивка, която би могла да смути човек с железни нерви, изкриви устните на Дзюмпей Нара. — Добре, а органични тела? Например марсианска птица или куче?

Непознатият наведе очи, видимо объркан от този въпрос.

— Ето ти беда... Струва ми се, че аз казах всичко достатъчно просто и ясно... Вижте какво, на Марс няма нито птици, нито кучета. Когато нашите прадеди са се преселили на Марс, те не са носили със себе си никакви животни, така че там са заживели само хора. Работата е в това, че по същото време те вече са установили изкуствения синтез на белтъчините...

— Добре, а какво можете да кажете за фотографиите? Бихте могли поне една снимка да вземете с Вас, нали? Да кажем, например снимка на здание, пейзаж или нещо от живота Ви.

— Не, не можех, наистина не можех. Хартията у нас се прави от неорганически минерални влакна. Но тъй като хартиените изделия са много леки, можем да ги изпращане не направо към Земята, а малко по-нагоре, в по-горните слоеве на атмосферата, а после те сами да падат. До тук няма нищо опасно. В същност, ние така и направихме: изпратихме много фото-снимки. Но или вятърът ги отнесе доста встрани или пък, не зная какво се случи, но те не попаднаха в наши ръце. Изглежда жителите на Земята успяха да ги размножат и сега те са разпространени под формата на някакви фантастични изображения на Марс. Всичко — от пейзажите до изгледите на куполообразните ни градове. Съвсем ясно е, че да предявя претенции за тези фотографии е безсмислено. Ще стана за смях, а снимките ни ще приемат за дисниевски кадри. Това само би попречило в работата.

Дзюмпей Нара изгледа ядосано събеседника си, но гласът му звучеше почти ласкаво, когато съвсем басово измърмори въпроса си:

— Но нали Вие някога трябва да се върнете обратно? Кога смятате да го направите? Предполагам, че поредната уговорена дата няма да бъде скоро?

— Не, скоро е, даже много скоро... — В очите на непознатия (а може би така му се е сторило?) се появи умоляващо изражение.

Дзюмпей Нара неволно се разсмя.

— Тогава няма защо повече да се безпокоите! Поканете, например журналисти и нека те да наблюдават това Ваше... завръщане. Самият аз с удоволствие ще дойда. Представям си: настъпва условената минута и ВИЕ внезапно изчезвате от училищния двор... А някъде далеч само се мярка червена звездичка... Тогава никой вече няма да се усъмни, че сте марсианец.

— Не, това е невъзможно — решително каза непознатият, като леко се наклони напред. — Аз не мога да се върна, докато не изпълня своята мисия. Пътешествието до Земята е свързано с не малко опасности, така че честото пътуване не е възможно. Ето защо онзи, който се намира тук, е длъжен да изпълни мисията си докрай. Друг избор няма.

— Мисия, мисия, каква е тази мисия?

— Аз съм длъжен да намеря човек, представител на земните хора, който да ме признае за марсианец.

— А после?

— Тогава ние ще му предложим да застане начело на движението за строителство на комуникационни станции, за да се осигури междупланетен товарообмен.

Дзюмпей Нара се замисли за миг. Ако пред него не се намира луд човек, а просто един авантюрист, който иска да го вкара в някаква клопка, то самата мисъл за това е поразително коварна и злобна. И всичко е така добре измислено, с такива подробности, само и само да го направят за смях!... Да, безусловно това са нечии интриги, тайни хитрини на неизвестен недоброжелател, който изпитва огромна злоба към него. Но, честна дума, той не си спомня своя постъпка, способна да породии толкова силна ненавист... Или пък наистина онзи е луд?

А ако е луд, може ли така добре да си подрежда мислите, така логично да разсъждава? Почакай, почакай... Ако той действително е психопат, значи, не трябва да се церемони много, а спокойно да използва неговото бръщолевене в свой интерес. Може би тази вечер няма да отиде напразно. Какво би станало, да речем, ако го използва още днес? Идеята не е лоша. Тук има известен хумор и въобще шегата ще прозвучи съвсем на място. Заглавие на лекцията: „Лъжемарсианец“... Не, това звучи банално. Или пък: „Теорията на кабината“? Пак не върви, доста е загадъчно. Трябва нещо средно.

— Сенсей, Вие ще ме придружите ли? — развълнувано прошепна човекът.

— Слушай, момко, кажи ми честно, кой си ти в същност?

— Но нали вече Ви казах — аз съм марсианец! Моля Ви, повярвайте ми! Всичко заложих на Вас. Нали Вие сам вярвате, че в космоса има и други хора. И ето аз съм такъв космически човек. Моля Ви! Съгласете се, не ме оставяйте, сенсей!

— Да не Ви оставя!... Това пък как да го разбирам?

— Скоро ще се даде сигнал за опътуване на Марс. Остават не повече от тридесет минути. Ако пропуснем този шанс, трябва да чакане още четиристотин дни. А аз съм така уморен! Земното притегляне е толкова силно, че дори да стоиш на едно място, неподвижно — пак ще се умориш. Моля Ви, елате с мен на Марс!

— Ей, момко, не давай свобода на ръцете си, чуваш ли! — Дзюмпей Нара изплашено отскочи и отблъсна от себе си непознатия, който го беше хванал за ръкава. Сърцето му биеше силно, като че ли щеше да изскочи.

— Извинете ме, извинете... Аз сам разбирам, че не трябва да искам невъзможното. Но представете си целия ужас на моето положение! Как да Ви обясня колко мъчително е да бъдеш марсианец и да нямаш никакви доказателства за това!... Ето защо съм така настойчив. Сенсей не иска да ми повярва и съм принуден да прибегна до насилие...

— Не приближавай, чуваш ли! Остави тези шеги!

— Моля Ви!

— Махай се ти казвам!

— Аз зная колко е рисковано да се прибегва до насилие. Ясно ми е. Земята вече бе посетена от тридесет и осем марсианци. Шестима загинаха още при кацането. Направете справка в пожарната охрана — тези случаи са регистрирани като пожари, възникнали по необясними причини. Останалите тридесет и един също претърпяха поражение в борбата. Накрая те се решаваха да отмъкнат насила със себе си по някой човек, попаднаха в полицията, а от там в лудницата. А аз — тридесет и вторият — благополучно стигнах на Земята. Бях получил строги указания: в никакъв случай да не се отчайвам, да бъда търпелив, хладнокръвен и да не се опитвам да взема със себе си някой против волята му... Но нямам сили да издържа. Не мога да остана тук

повече нито минутка. Така ми е станало всичко противно. Но Вие, сенсей, сте човек с богато въображение и се надявам, че няма да ме оставите в беда. Нали е вярно, нали няма, да?

— Слушай, момко, или веднага си свали ръцете или не отговарям за себе си!

— Не, не ми говорете така! Сенсей, Вие сте приятел на обитателите на космоса. Много Ви моля! Нима няма да имам друг изход, освен да Ви накарам на сила? Нали няма да ме изпратите в лудницата? Не, това не може да стане! Тези, които са способни на това, не са хора, а жалки насекоми, пълзящи по земната повърхност. Моите предшественици, които сега са зад решетките, не можах да се разберат с хората и затова накрая попаднаха в лапите на такива нищожества. Но при мен работата е по-друга. Аз бях щастлив да срещна човек като Вас, сенсей... Провървя ми... Нали ми е провървяло? — той неуверено протегна ръце, като че ли земното притегляне наистина му тежеше и бавно пристъпи от крак на крак.

Напрегнал всичките си сили Дзюмпей Нара го отблъсна и побягна в коридора. Зад него се чува тежки стъпки и вик: „Сенсей, почакайте!“ Дзюмпей Нара на един дъх профуча по тъмния коридор към стълбата, която водеше на сцената. Там, подпирайки стената с гръб, стояха студенти, които гледаха в екрана. Без да разберат, че виковете на Дзюмпей са викове за помощ, те изплашено се разпръснаха на всички страни и за миг изчезнаха. Така бързо се скриха, че Дзюмпей Нара не успя да ги проследи. Извън себе си, той излетя нагоре по стълбата и сам не разбра как се намери пред самия екран в момента, когато междупланетният кораб, въртящ се като пумпал, изпълзя от космическата станция, вземайки курс към Марс. Туловището на Дзюмпей Нара затъмни екрана. „Махай се!“ — завикаха от залата. В същия вик някъде отстрани се чу: „Сенсей, моля Ви!“ Това беше гласът на марсианеца. Загубвайки ума и дума от страх Дзюмпей Нара скочи направо в зрителната зала. В същия миг в партера се чу изплашен вик и някой през глава се втурна към изхода. Възможно някои от студентите бяха помислили, че Дзюмпей Нара иска да нападне организаторите. Веднага като по команда залата се изпълни с тропот — всички бяха изтълкували погрешно намерението му. В същото време се чува оглушителните акорди от финала на филма — на

екрана междупланетният кораб, отправен на редовен рейс към Марс, се понесе плавно из тъмното космическо пространство...

Като дръпна рязко вратата, Дзюмпей Нара излетя навън от залата и като стрела влетя в канцеларията; без да каже нито дума, той вдигна слушалката и извика полицията: „Елате незабавно, тук има луд, буен!...“

След десет минути дойдоха полицаите. Самозваният марсианец, който все още не можеше да се съгласи с провала, се мъкнеше по следите на Дзюмпей Нара. Хванаха го внимателно под ръка, леко, като че ли беше играчка, повлякоха го по коридора, също както дете, което иска да се позабавлява с възрастните и здраво го заключиха в луксозната бяла кола.

„А ако той е истински марсианец?“ — изведнъж си помисли Дзюмпей Нара, като наблюдаваше сцената от прозореца на канцеларията и при тази мисъл почувствува такова неприятно усещане, като че ли светът се завъртя пред очите му.

Не е нужно да се каже, че лекцията му тази вечер беше ужасно объркана и че никой нищо не разбра от нея. Но когато свърши изказването си, лицето му просветна — изведнъж той се сети за най-сполучливото заглавие на статията, която достатъчно ще му заплати всичките преживяни неприятности — „Космическа психоза“.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
1/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.